

עפ"ת 23205/12/20 - יוסף לוי - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 23205-12-20 לוי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת גילת שלו
המבקש יוסף לוי - ע"י ב"כ עו"ד אורית כהן
נגד מדינת ישראל
המשיבה
החלטה

לפניי בקשה להארכת המועד לערער על החלטת בית המשפט לתעבורה באשדוד (כב' השופטת אזולאי-אדרי) מיום 13.8.20, בהמ"ש 5607-07-20.

עניינה של החלטת בית המשפט קמא בבקשה שהגיש המבקש להארכת המועד להשפט בגין שתי הודעות תשלום קנס, שלפיהן צולם רכבו של המבקש נוסע במהירות מופרזת ביום 6.10.17 וביום 27.10.17 באזור קרית גת. לטענת המבקש, הוא מעולם לא קיבל את הדוחות לידיו ולו ידע עליהם היה מסב אותם על שם הנהגים שנהגו ברכבו בפועל; כאשר אמו שילמה את הקנסות בגינם (באוגוסט 2018) בשל חשש מהליכי הגביה.

ההחלטה ניתנה כאמור ביום 13.8.20. המבקש רשאי היה להגיש ערעור בתוך 45 יום מיום מתן ההחלטה, כלומר עד ליום 27.9.20; ואולם, הבקשה להארכת המועד לערער, יחד עם הודעת הערעור, הוגשה רק ביום 10.12.20, דהיינו בשיהוי של כחודשיים וחצי.

לטענת ב"כ המבקש, השיהוי בהגשת הערעור נבע מכך שביום 1.10.20 נכנסה לבידוד עד ליום 10.10.20, ולאחר מכן חלתה ושבה לאיתנה רק בסמוך להגשת הבקשה (לבקשה צורפו אישורי מחלה מיום 10.10.20 ועד 15.12.20). כן טענה, כי סיכויי הערעור גבוהים לאור בעיות וחסרים באישורי המסירה.

ב"כ המשיבה עותר לדחיית הבקשה, מאחר שלטעמו לא ניתן הסבר סביר לשיהוי בהגשת הערעור, ואף אין סיכוי של ממש לערעור.

הסמכות להארכת מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה טעמים מיוחדים.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "**טעם ממשי המניח את הדעת**".

לשיהוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) ובש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)).

בענייננו, על אף הנסיבות המצערות העולות מהאישורים הרפואיים שהציגה ב"כ המבקש, לא ניתן לומר כי יש בכך כדי להוות הסבר מניח את הדעת לשיהוי הרב שחל בהגשת הערעור, כארבעה חודשים מיום מתן ההחלטה, וכחודשיים וחצי מתום המועד להגשת ערעור. כאמור, המועד האחרון להגשת הערעור חל עוד לפני מחלתה של ב"כ המבקש ואף לפני כניסתה לבידוד; ובבקשה לא ניתן הסבר מדוע לא הוגש הערעור במועד, ואף לא בתקופת הבידוד שאינה מונעת הגשה מרחוק של כתבי טענות.

יתרה מכך, לא מצאתי כי למבקש יגרם עיוות דין כתוצאה מדחיית הבקשה, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים. בהקשר זה אציין, כי החלטתו של בית המשפט קמא מנומקת ומפורטת, ועל פני הדברים אין מקום להתערב בה. אציין, כי מדובר בדוחות משנת 2017, אשר נשלחו לכתובתו הרשומה של המערער ולא נדרשו (ראו בהקשר זה עפ"ת 58308-06-19 אבו ע'אנם נ' מדינת ישראל (29.7.19)); ולאחר מכן נשלחו לכתובתו מכתבי דרישה מהמרכז לגביית קנסות, שגם אחריהם לא הוגשה בקשה להארכת המועד להשפט, ותחת זאת הקנסות שולמו ובכך נחשב המבקש לפי החוק כמי שהודה וריצה את עונשו זה מכבר. נוכח האמור, יש לתת משקל רב לעקרון סופיות הדיון.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"א, 03 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת